

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ LIDO

Μια καταβύθιση στο λάγνο σύμπαν του θρυλικού παριζιάνικου **καμπαρέ** των Ηλυσίων Πεδίων, που αυτές τις γιορτές ήταν πάλι το σημείο αναφοράς της τουριστικής βιομηχανίας. Αλλωστε τα λεφτά είναι πολλά και οι απαιτήσεις πολλαπλάσιες. Από τον Γιώργο Ξεπαπαδάκο, φωτογραφίες: Μάρω Κουρή.

ν δίπλα του. Εντυπωσιακές νεαρές με δωδεκάποντες γόβες στέκονται δίπλα σε μακρυμάλληδες ροκάδες, ενώ πολλοί έφηβοι κυκλοφορούν με τα σκέιτμπορντ ανά χείρας, στον κές νεαρές με δωδεκάποντες γόβες στέκονται δίπλα σε μακρυμάλληδες ροκάδες, ενώ πολλοί έφηβοι κυκλοφορούν με τα σκέιτμπορντ ανά χείρας, στον

ολλοί έφηβοι κυκλοφορούν με τα σκέιτμπορντ ανά με δωδεκάποντες γόβες στέκονται δίπλα σε μακρυμάλληδες ροκάδες, ενώ πολλοί έφηβοι κυκλοφορούν με τα σκέιτμπορντ ανά χείρας, στον

Εννοείται ότι η λίστα των κρατήσεων για μια θέση στο Lido το βράδυ της παραμονής των Χριστουγέννων είχε κλείσει εδώ και μήνες. Όπως κάθε χρόνο, έτσι και εφέτος τις άγιες τούτες ημέρες δεν έπεφτε καρφίτσα στο διάσημο καμπαρέ.

Στο ενημερωτικό σημείωμα που μας έδωσε ο Ερίκ Λανουί, ο επικεφαλής των δημοσίων σχέσεων του Lido, παρουσιάζονται τα διάφορα μεγέθη. Ο προϋπολογισμός του εφετινού σόου άγγιξε τα 9 εκατ. ευρώ. Μόνο για τα κοστούμια δαπανήθηκαν 3 εκατ. ευρώ σε ράφτες, πούπουλα και κρύσταλλα Swarovski. Όσο για το μισό εκατομμύριο ψυχές που πέρασαν εφέτος το κατώφλι του, είναι ένας αριθμός διόλου ευκαταφρόνητος μεσούσης της κρίσης. «Και όμως», εκμυ-

στηρεύεται ο Ερίκ Λανουί, «απόσβεση θα κάνουμε σε τέσσερα χρόνια».

Η φτώχεια θέλει καλοπέραση και η άλλη ιδιότητα που επικαλείται η γνωστή παροιμία θέλει φτιασίδι. Το ένα συναντά το άλλο, στην αμφιθεατρική σάλα των 7.500 τ.μ. και των 1.150 θέσεων, καθώς οι περισσότεροι από τους πελάτες είναι τουρίστες που έρχονται για πρώτη και τελευταία φορά, αποφασισμένοι να προσφέρουν στους εαυτούς τους μια γνήσια παριζιάνικη φαντασμαγορία που θα τους μείνει αξέχαστη, και χαλάλι τα 200 ευρώ. Αλλωστε η «βιομηχανία» του Lido λειτουργεί 365 ημέρες τον χρόνο, ακριβώς για να εξυπηρετήσει αυτή την εφήμερη ανάγκη του τουρίστα για παριζιάνικο σόου.

Για να εξηγουμάστε, το Lido δεν είναι αυτό που έχουμε στον νου μας ως καμπαρέ, δεν

είναι δηλαδή σπικωμένα φουρό και τσιρίδες σε φολκlorικό φόντο με ανεμόμυλους. Παντρεύει το καμπαρέ με το μιούζικαλ, το πεζοδρόμιο με το Μπρόντγουέι, την προστυχιά του λιμανιού με τον καθωσπρεπισμό του σαλονιού.

Όλα άρχισαν από έναν δαιμόνιο μποέμ, τον Εδουάρδο Σο. Το 1928 αγόρασε ένα υπόγειο στη λεωφόρο των Ηλυσιών και το μετέτρεψε σε πισίνα. Μόνο που δεν έμοιαζε καθόλου με κολυμβητήριο. Ήταν φτιαγμένη από λευκό μάρμαρο, είχε νησίδες ενωμένες με ξύλινα γεφυράκια, έβαλε και μερικές γόνδολες να πηγαινοέρχονται και όλο αυτό το σκηνικό το ονόμασε Lido προς τιμήν της αγαπημένης του Βενετίας. Το σπουδαιότερο όμως ήταν ότι το νερό της ήταν γεμάτο κορίτσια θεόγυμνα που παρίσταναν τις νύμφες.

Ο Σο προσέφερε στους Παριζιάνους της

μπελ επόκ ένα μοναδικό θέαμα. Πελάτες και πελάτισσες με τuxedo και μακριές τουαλέτες γέμιζαν κάθε βράδυ τα τραπέζια. Επιναν βερμούτ, χόρευαν τσάρλεστον και οι πιο μασμένοι στο κόλπο αποσύρονταν στα σεπαρέ με κάποια από τις Νηριίδες. Αυτή η κατάσταση κράτησε ως το 1933. Τρία χρόνια αργότερα το Lido μεταμορφώνεται. Η πίσίνα αδειάζει και μέσα της δημιουργείται ένας παιχνιδότοπος για ενήλικους, παρόμοιος με τους πίνακες του Ιερώνυμου Μπος. Στη νέα σκηνή εμφανίζονται αστέρια παγκοσμίου βελπνεκούς, σαν τη Ζοζεφίν Μπέικερ και τη Μάρλεν Ντίτριχ. Αλλά η γερμανική κατοχή ανέκοψε την πολλά υποσχόμενη πορεία του κλαμπ. Με τη λήξη της όμως το Lido βρέθηκε ξανά στην πρώτη γραμμή της παριζιάνικης νύχτας. Το 1946 αναλαμβάνουν τον χώρο οι Αφοί Κλερικό (Clerico). Περίορισαν το κον-

σομασιόν των κοριτσιών και καθιέρωσαν το σόου με δείπνο, ένα κόνσεπτ που σταδιακά το υιοθέτησαν και τα υπόλοιπα καμπαρέ της Πόλης του Φωτός. Τώρα ήταν η σειρά της Εντίθ Πιαφ, του Μορίς Σεβαλιέ, του Χονδρού και του Λιγνού και του Φρανκ Σινάτρα να ανεβούν στη σκηνή του.

Το σημερινό Lido, όπως το ξέρουμε σήμερα, γεννήθηκε το 1977, όταν το καμπαρέ μετακόμισε από το 78 της Σανς Ελυζέ στο 116. Οι νεωτερισμοί που προστέθηκαν τότε στο σόου, ο παγωμένος δακτύλιος για το νούμερο του καλλιτεχνικού πατινάζ, η τεχνητή βροχή που πέφτει από την οροφή, η πτυσσόμενη πίστα που ανοιγοκλείνει βγάζοντας από τα βάθη της πυραμίδες ισχύουν ως σήμερα.

Το πρόγραμμα που παιζόταν τότε στο Lido έφερε τον φιλόδοξο τίτλο >>

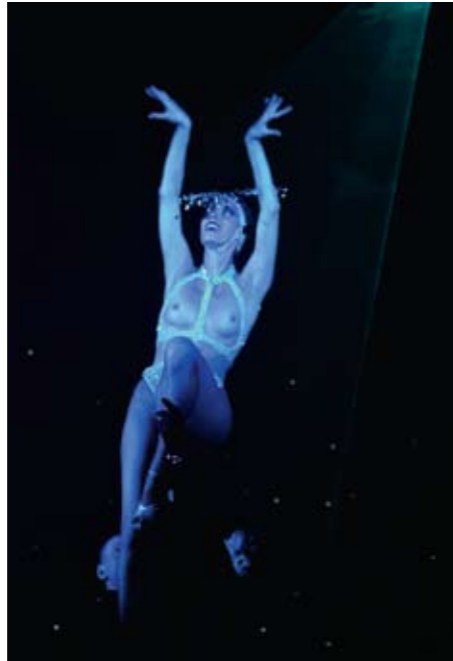
ολλοί έφηβοι κυκλοφορούν με τα σκέμππορντ ανά με δωδεκάποντες γόβες στέκονται δίπλα σε μακρυμάλληδες ροκάδες, ενώ πολλοί έφηβοι κυκλοφορούν με τα σκέμππορντ ανά χείρας, στον

«Bonheur». Η λέξη είναι μία από τις πολλές της γαλλικής γλώσσας για την ευτυχία.

Ο καλλιτεχνικός διευθυντής του σόου Πιερ Ραμπέρ κοιτάζει την ημίγυμνη καλλονή που υπερίπταται πάνω από τα κεφάλια μας και μας εξηγεί: «Έρχεται από έναν κόσμο που δεν ξέρει τι θα πει ευτυχία. Θα τη διδάχτεί σε τέσσερις πράξεις. Πρώτα θα μάθει μαζί με τον υπόλοιπο θίασο τη χαρά τού να είσαι γυναίκα, δηλαδή φαμ φατάλ, σειρήνα και ερωμένη. Υστερα θα βιώσει την ευτυχία τού να ζεις στο Παρίσι. Ακολουθεί η εξωτική ευτυχία των ινδικών μύθων, όπου γίνεται θεά Κάλι για να χορέψει με τον ελέφαντα και τον Σίβα. Και, τέλος, θα γνωρίσει τη μαγεία του κινηματογράφου, τον φανταστικό κόσμο του Σαρλό, της Μέριλιν Μονρόε και του Φελίνι». Το Lido θεωρείται πιο «ανοιχτόμυαλο» από τον παριζιάνο ανταγωνιστή του, το Moulin Rouge. Για να ανέβεις στη σκηνή του Lido, για παράδειγμα, τα σωματικά στάνταρ δεν είναι τόσο αδιαπραγμάτευτα όσο στο Moulin Rouge, όπου το ύψος της χορεύτριας πρέπει οπωσδήποτε να υπερβαίνει τα 1,70 μ. – και

δεν μιλάμε για μέσον όρο, αλλά για το απόλυτο κατώτατο όριο. Το Lido έτσι κατάφερε να φιλοξενήσει στη διάσημη σκηνή του έναν πιο ενδιαφέροντα καμβά προσωπικοτήτων και να μην «αυτοπαγιδευτεί» ως σόου με πανύψηλες γυμνόστηθεσ γυναίκες – άλλωστε το γυμνό είναι πια τόσο μπανάλ, που λένε και στο Παρίσι.

Οχι βέβαια ότι στο Lido τα κορίτσια δεν

είναι υπέροχα. Στη σκηνή του υπήρξε το πρώτο μεταπολεμικό γυμνό στη δεκαετία του '70, στη σκηνή του μεγαλούργησαν τα εκθαμβωτικά Bluebell Girls, το δημιούργημα της θρυλικής Μάργκαρετ Κέλι, που έψαχνε μπαλαρίνες οι οποίες είχαν ψηλώσει πολύ και μπορούσαν άνετα να αλλάξουν το κορμάκι με ένα στρινγκ, αλλά είχαν πάντα την πειθαρχία της χορεύτριας μέσα τους. Αλλά να, ανάμεσα στις πράξεις μύησης της πρώτης χορεύτριας του μπαλέτου, της εκρηκτικής Στεφανί Λορεντό, μεσολαβούν νούμερα ζογκλέρ, ισορροπιστών και ενός ακροβάτη που κάνει εκπληκτικά πράγματα στον αέρα κρεμασμένος σε μια αραχνοϋφαντη κουρτίνα. «Έχουμε τους δικούς μας κυνηγούς ταλέντων σε όλο το Παρίσι» μας αποκαλύπτει ο Πιερ Ραμπέρ. «Μόλις εντοπίσουν έναν ενδιαφέροντα καλλιτέχνη του δρόμου τον καλώ αμέσως σε οντισιόν. Ο Πιερ Μαρσάν, ο ζογκλέρ μας, εκτελούσε το ίδιο ακριβώς νούμερο για τους περαστικούς στη Μονμάρτρη. “Πόσα βγάζεις;” του λέω. “Τις καλές μέρες μπορεί και 100 ευρώ”. “Εμείς θα σου δίνουμε τα τριπλάσια για να εμφανίζεσαι 40 λεπτά κάθε βράδυ” του πρότεινα και δέχτηκε». Lido ήταν αυτό, δεν ήταν παίξε γέλασε. ●